

FICTIUNE

DEASUPRA ORIZONTULUI

ROBERT BALEA

ROBERT BALEA

**DEASUPRA
ORIZONTULUI**

BUCUREȘTI, 2020

Ce ne va aduce viitorul?

Iată o întrebare pe care ne-o punem prea puțini dintre noi, adeseori când e prea târziu, și pe care tindem s-o abandonăm ușor. Într-o epocă în care superficialitatea pare să învăluie din ce în ce mai multe aspecte ale vieții, întrebarea despre ce ne rezervă viitorul tinde să nu mai fie rostită, iar în puținele dăți când este totuși rostită nu este însoțită și de determinarea ca răspunsul, oricare ar fi el, să dea naștere unor schimbări.

Poate că anticiparea nu este întotdeauna bună, iar uneori este mai bine să ne lăsăm surprinși, dar continuând să trăim așa cum o facem în prezent, ce ne poate rezerva viitorul – atât fiecăruia dintre noi, cât și ca societate?

PROLOG

Un model de oraș complet autonom, care folosește doar resursele din interiorul granițelor sale pentru a funcționa, a fost dezvoltat de un grup de cercetători.

Prototipul acestui oraș a fost propus ca reper pentru a reclădi din temelii societatea globală, pentru a construi o lume nouă. Dar propunerea de schimbare a venit pe neașteptate, iar conjunctura impunea luarea unei decizii cât mai rapid posibil, înainte ca proiectul să fie înăbușit prin nenumărate dezbateri, denigrări, amânări și alte tertipurii mai mult sau mai puțin birocratice, până ajungea undeva în străfundul conștiinței colective, de unde nu mai putea fi reînviat vreodată...

Când a fost preluată pe toate canalele de știri ale planetei, informația a dat startul unor ample mișcări sociale și într-o direcție, și în cealaltă. În cele din urmă, fiecare stat interesat a inițiat referendumuri pentru ca populația să decidă cum dorește să-și trăiască viitorul. În cazul în care cetățenii votau pentru un stil de viață autosustenabil, deveneau parte din ceea ce urma să fie cunoscut sub numele de *Confederație*. Treceau apoi printr-o perioadă relativ scurtă

de reorientare tehnologică, după care urma o altă perioadă, de reconstrucție efectivă.

Harta lumii devenise subit pestriță. De o parte erau statele mici (nu neapărat din punct de vedere teritorial) care aderaseră la Confederație și care începeau să devină omogene, iar de cealaltă parte stăteau marile puteri capitaliste, ale căror guverne au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a-și păstra forma existentă, în detrimentul propriilor cetățeni. Lucru care, într-o oarecare măsură, era de așteptat.

Aproape o cincime din uscat devenise teritoriul Confederației, iar visul unora devenea ușor, ușor realitate. În noua configurație, majoritatea instituțiilor de guvernământ erau dizolvate pentru că nu li se mai găsea utilitatea. Aproape orice activitate își avea propriul algoritm precis, prestabilit și actualizat conform celor mai recente descoperiri științifice. Dezbaterile și polemicile infertile se întorceau în mod natural în sferele teoretice, de unde au migrat inițial.

Relațiile comerciale ale Confederației cu celelalte state s-au menținut o vreme în perioada de reconstrucție, dar o oarecare răceală se prefigura și chiar lua amploare pe fundal, din motive evidente.

După câțiva ani, într-un eveniment care s-a petrecut în condiții neclare, la una dintre granițe, fără un motiv justificat, i-a fost refuzat accesul unui cetățean confederat pe teritoriul străin, iar relațiile dintre cele două părți – guvernele statelor din exterior au acționat ca un singur organism în acest caz – s-au tensionat peste măsură. Pe fondul conflictului diplomatic, modelul confederat se detașa ca formă de guvernământ ideală. Statele din vechea orânduire aveau acum o temere comună: aceea că propriii cetățeni aveau

să conștientizeze insuficiența administrațiilor curente și aveau să înceapă să-și dorească altceva. Și atât timp cât oamenii știau că se poate mai bine, situația se înrăutățea pentru cei care își doreau puterea.

După acel incident, Confederația a restricționat masiv accesul pe teritoriul său.

La scurtă vreme, reprezentanții statelor din Lumea Veche au cerut vehement să se elimine această măsură, amenințând că vor acționa la fel. Răspunsul primit din partea Confederației a fost negativ și ferm, accesul liber pe teritoriul ei nemaifiind permis din motive de securitate. Restul statelor au invocat principii de drept internațional și au amenințat cu aplicarea embargoului. Ca răspuns, Confederația a făcut o adevărată demonstrație de tehnologie și de forță, din care a dat de înțeles că nu era dependentă câtuși de puțin de exterior, cum credeau ei, și a preluat controlul tuturor sateliților, făcându-i vulnerabili din toate punctele de vedere. A făcut apoi intervenții rapide de dezarmare și a început să impună ea însăși restricțiile cu care fusese amenințată inițial. Planeta întreagă a fost luată prin surprindere de tehnologia avansată a Confederației și de strategia prin care și-a făcut adversarul să-și înțeleagă locul.

Când toată lumea a înțeles mesajul, Confederația le-a redat telecomunicațiile, apoi și-a văzut de drumul său în continuare. Înainte de a-și închide granițele, Confederația a transmis o ultimă rugămintă către exterior: ca aceștia să înceteze să se mai lupte între ei. Progresul autentic și perpetuu depindea fundamental de acest lucru.

Acum, după aproape 30 de ani de tăcere și izolare, Confederația își deschidea din nou granițele.

CAPITOLUL 1

Cel mai important lucru din această lume nu este unde ne aflăm, ci în ce direcție ne îndreptăm.

J. W. von Goethe

*Bonnors Ferry,
Idaho*

Profesorul Hunter se opri pentru un moment din activitatea sa pentru a fi atent la emisiunea de la televizor.

Era o dezbatere pe tema programului de studii oferit de Confederație, un subiect de ultimă oră. Părerile interlocutorilor erau împărțite, moderatorul punea zeci de întrebări, toți încercând să-și dea seama de motivația din spatele acestei propuneri și de substraturile invitației lansate de Confederație. Unii invitați erau sceptici, alții aveau opinii puțin mai optimiste.

– Nu trebuie să ne trimitem tinerii să studieze acolo! Există riscul să revină contaminați de modul acela anormal de gândire. E adevărat că, la un moment dat, câteva statistici de-ale lor – cele de dinainte de claustrația din urmă cu 30 de ani, când putem spune că civilizația nu o ducea tocmai rău și reprezenta un tot unitar în atât de multe privințe – arătau puțin mai bine ca ale noastre, dar acum nu știm dacă mai este așa, spunea un invitat cu o expresie gravă, vizibil iritat de noile vești. Și nici atunci, să fim cinstiți, nu aveam garanția că sunt reale. Aveam doar niște date despre care spuneau ei că sunt adevărate. Eu sper că nu o să ne îmbătăm cu apă rece și să începem să presupunem că s-au dezvoltat peste măsură, iar acum noi trebuie să stăm cu mâinile întinse și cu ochii căscați către dâșii. E ridicol! Părerea mea este că însăși umanitatea este pusă în joc aici și nu trebuie compromisă sub nicio formă! Altfel, cu ce am mai rămâne?

– Domnule Calvin, îl întrerupse unul dintre invitați, vă înțeleg punctul de vedere și sunt total de acord cu dumneavoastră atunci când spuneți că umanitatea poate fi amenințată. Însă dacă am privi acest proiect în ansamblu și cu alți ochi, cred că există o abordare mai potrivită. Sunt voci care spun că tehnologia din Confederație este într-adevăr incredibilă, iar orice pas înainte din acest punct de vedere este binevenit indiferent cine te ajută să-l faci. Suntem deficitari în momentul de față, după cum foarte bine știți, în domenii precum medicină, agricultură, energie – lucruri vitale pentru dezvoltarea și supraviețuirea noastră pe termen lung. Toate aceste arii au nevoie de îmbunătățiri evidente, iar în ceea ce privește educația și tinerii, să fim cinstiți, statele noastre și Confederația au același tip de inițiative, așadar de ce să ne fie teamă că o anumită cultură, oricât de progresistă, de evoluată și de vocală ar fi, le-ar putea schimba concepțiile despre viață?

– Vă înșelați, domnule Morgan, răspunse primul invitat cu un calm evident forțat. Nu uitați că așa a început totul, cu promisiuni frumoase despre progres și îmbunătățirile acelea despre care ziceți dumneavoastră că avem nevoie. Despre cum „tehnologia” va munci în locul nostru și va face totul pentru noi. Ceea ce pare o idee interesantă, dar asta doar până la un moment dat, până când oamenii vor înțelege că în mod deliberat au devenit dependenți de mașinărie și computere în viața de zi cu zi. După părerea mea, ar trebui să le mulțumim în fiecare ceas înaintașilor noștri – și mă refer la cei care au fost la conducerea națiunii noastre și au refuzat aderarea la Confederație în perioada de dinaintea acestei fabuloase schimbări, continuă Calvin neînduplecat, rostind cu ironie ultimele cuvinte. Am fost norocoși că și-au dat seama la timp de pericol și nu ne-au permis să cădem în această capcană a ultratehnologizării și a dezumanizării – în opinia mea și a multora ca mine.

Acum, după atâta timp în care au tăcut, ne fac să credem că își deschid brațele pentru noi. Ca niște mari filantropi care s-au decis subit să primească ucenici, dându-ne câteva locuri într-o universitate. Poate că au nevoie de niște oameni care să le ștergă computerele de praf, cine știe? Personal, sunt convins că nu avem nevoie de nimic de la această așa-zisă Confederație. Ne vom continua munca de zi cu zi alături de colegii și camarazii noștri, așa cum am făcut-o și până acum, chiar dacă ne va fi mai greu. E mai bine să ne parcurgem drumul ca oameni printre alți oameni, cu necazurile și suferințele noastre. Și cu toate că greșim uneori, preferăm să păstrăm această bucurie de a alege, de a vedea și gândi diferit, în felul acesta al nostru, fără a fi asistați de vreo mașinărie sau de vreun program din cine știe ce calculator. Preferăm să ne păstrăm libertatea, domnule! Acesta trebuie să fie răspunsul nostru la oferta lor!

– Eu sunt de părere că ar trebui să profităm de această propunere și poate va deveni chiar o oportunitate de a învăța sau descoperi lucruri noi. Trebuie să avem încredere în copiii noștri și în puterea lor de înțelegere. În cele din urmă în ei se reflectă, practic, abilitatea noastră de a preda ștafeta potrivită și nădăjduiesc că vor alege ceea ce trebuie atunci când va veni timpul. În opinia mea, e prematur să ne temem că s-ar putea întâmpla ceva rău.

– Cu tot respectul, domnul meu, sunteți naiv, conchise primul invitat schițând un gest discret de dezaprobare.

Pentru profesorul Hunter, revenirea acestui subiect în atenția publică simboliza redeschiderea unui cutăr vechi, plin cu amintiri, pe care îl pusese deoparte cu multă vreme în urmă.

Decizia Confederației de a relua relațiile cu exteriorul prin prisma unor burse de studiu era privită cu scepticism și neîncredere de toți liderii statelor din Lumea Veche. Nu aveau cum să-i oprească pe studenții care aplicau la programul de studii confederat – ar fi însemnat un afront mult prea mare –, așa că nu le rămânea decât să accepte situația și să folosească abil și din umbră singurele arme pe care le aveau la dispoziție: manipularea și dezinformarea propriilor cetățeni cu privire la riscurile reintrării, după o absență de trei decenii, pe teritoriul Lumii Noi.

Însă mesajul a fost transmis la televizor în forma lui originală. Era o știre suficient de însemnată încât să facă apele să se agite din nou la nivel diplomatic. Din păcate, prea puțini cetățeni își puneau întrebări și manifestau interes cu privire la consecințele propunerii Confederației. Cei mai mulți tineri priveau subiectul cu oarecare indiferență,

mulțumiți, probabil, de viața pe care o duceau. Alții, din generațiile mai mari, erau obișnuiți sau chiar resemnați cu propria realitate, iar celor mai mulți dintre cei trecuți de o anumită vârstă pur și simplu nu le păsa dacă o mână de studenți plecau sau nu peste granițe ca să studieze în cadrul unui program al Confederației.

Dezbaterea televizată continua pe fundal.

Profesorul Hunter își îndesă niște tutun în pipă și uită să-l mai aprindă, privind, pierdut în gânduri, prin fereastra îngustă a bucătăriei. Zgomotul televizorului se atenuă încetul cu încetul, până deveni imperceptibil.

Era un bărbat înalt, costeliv, cu umerii ușor aplecați. Viciul fumatului îi lăsase urme pe mustața subțirică și îi dăduse câteva nuanțe diferite odată cu trecerea timpului.

Fixase cu privirea un cedru bătrân din grădină, dar ceea ce îi trecea prin minte nu avea nicio legătură cu copacul. Se rătăci dintr-odată într-un abis al amintirilor, gândindu-se la vremurile de odinioară când, poate ca și acum, nu avea suficientă claritate să vadă exact unde se afla și nici suficientă putere să se opună inerției și să iasă de pe o cărare nepotrivită, dar bătătorită.

Se smulse într-un târziu din aceste gânduri și atinse cu degetul ecranul televizorului, iar polemica aprinsă de până atunci se stinse și se făcu din nou liniște.

Fiica lui cea mică apăru în încăpere și se așeză direct la masă.

— Te rog, du-te și cheam-o și pe sora ta la cină, o invită tatăl ei.

Mezina familiei Hunter, Ashley, împlinise de curând patru ani. După ce-și aranjă mai bine bentița de pe cap, care-i cumițea șuvițele rebele, fetița coborî de pe scaun cu o săritură și alergă până la baza scării. Apoi, atentă la

CUPRINS

PROLOG	7
CAPITOLUL 1	11
CAPITOLUL 2	41
CAPITOLUL 3	69
CAPITOLUL 4	84
CAPITOLUL 5	98
CAPITOLUL 6	109
CAPITOLUL 7	122
CAPITOLUL 8	136
CAPITOLUL 9	152
CAPITOLUL 10	167

Cândva, în viitor. Un model de oraș complet autonom reconfigurează harta lumii. Societatea globală ajunge să fie divizată în două: pe de o parte, Confederația – modelul statal avansat tehnologic și dezvoltat pe principiile sustenabilității, compasiunii și armoniei sociale, pe de altă parte Lumea Veche – rămasă ancorată în paradigmele socio-politice ale combativității, concurenței și luptei pentru putere.

După trei decenii de tăceră și izolare de restul lumii, Confederația își deschide din nou granițele, pentru a primi la studiu câteva de sute de tineri din Lumea Veche. Vor reuși aceștia să se adapteze la Lumea Nouă și să-i adopte stilul de viață?

Urmăriți povestea tinerei Claire Hunter și a moștenitorului unui mare imperiu tehnologic, Joshua Olson, doi studenți ambițioși care trebuie să decidă dacă vor rămâne tributari mentalității învechite a civilizației lor sau dacă pot să treacă peste prejudecăți și să îmbrățișeze noul. Vor reuși ei oare?

Confederația – o societate utopică sau precursora a viitorului omenirii?

ISBN 978-606-9010-08-2

9 786069 010082

www.EdituraDarclée.ro